31/05/2019

Δεν ξέρω τι να παίξω στα παιδιά…

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Οι μεγάλοι έχουμε συχνά μία μόνιμη αμηχανία πως θα επικοινωνήσουμε με τα παιδιά, ποιά γλώσσα θα χρησιμοποιήσουμε, πως θα μπορέσουμε να τα καταλάβουμε. «Δεν ξέρω τι να παίξω στα παιδιά, έτσι κι αλλιώς τα ξέρουν όλα» (Διονύσης Σαββόπουλος).

Τα παιδιά σήμερα χρησιμοποιούν στην επικοινωνία τους με τους μεγάλους μία γλώσσα εικονική, μία γλώσσα εγωκεντρική, μία γλώσσα με αισθηματικές-σωματικές προεκτάσεις (πονηρή) και μία γλώσσα «θελληματάρικη». Δεν είναι όμως αδύνατο να κατανοήσουμε τι θέλουν να μας πούνε, αρκεί να προσπαθήσουμε, χωρίς πανικό, να δούμε τι κρύβεται πίσω από τα λόγια τους.

Ιδίως όταν τα παιδιά απευθύνουν στους γονείς τους την φράση ΑΣΕ ΜΕ, οι γονείς δεν πρέπει να αφήνουν αυτήν τη φράση ασχολίαστη, διότι όταν λυπούνται τα

παιδιά τους η δεν έχουν διάθεση να κουβεντιάσουν μαζί τους και να επιμείνουν είτε σε μία εργασία την οποία έχουν αναθέσει στα παιδιά τους είτε στο να τηρήσουν τα παιδιά το πρόγραμμά τους, χωρίς να μιλήσουν για ό,τι τους προβληματίζει, θα το βρούνε μπροστά τους. Το παιδί θα θεωρήσει ως κεκτημένο του να μην κάνει αυτό που του ζητούνε οι γονείς, να μη συζητά, να μην επικοινωνεί ουσιαστικά.

Βεβαίως τα αιτήματα η οι εντολές των γονέων κάποτε έρχονται σε λανθασμένο χρόνο, σε λανθασμένο timing, όταν τα παιδιά είτε δεν έχουν διάθεση είτε και οι γονείς δεν είναι σε φάση να υπερασπιστούν τις εντολές τους. Ρόλο αποφασιστικό παίζει και ο τρόπος που γίνεται η επικοινωνία, αν είναι σαφής, δηλαδή απαρερμήνευτος, όχι με απότομο ύφος, αλλά και χωρίς υποχώρηση, ενώ τα όποια αιτήματα των γονέων πρέπει να είναι υλοποιήσιμα.

Παρόλα αυτά το ΑΣΕ ΜΕ είναι σημάδι μιας διαφορετικής γλώσσας, που οι γονείς καλούνται να αποκωδικοποιήσουν. Είναι αυτονόητο ότι οι γονείς δεν πρέπει να επιτρέπουν να συζητιέται το αν αγαπούνε τα παιδιά τους. Συχνά όμως έχει σημασία να μην θεωρούν αυτονόητο ότι τα παιδιά τους τους καταλαβαίνουν. Είναι αλλού το μυαλό και αλλού οι εκτιμήσεις μεταξύ μεγαλύτερων και μικρότερων.

Παράλληλα, χρειάζεται οι γονείς να δίνουν στα παιδιά τους να καταλάβουν πως αισθάνονται και οι ίδιοι για την συμπεριφορά των παιδιών τους. Στις παλαιότερες εποχές δεν υπήρχε τέτοιο περιθώριο συζήτησης. Η σωματική τιμωρία, οι φωνές, η πειθαρχία έλυναν τα θέματα κατανόησης μη αντιμετωπίζοντάς τα, αλλά παρακάμπτοντάς τα. Είναι αυτονόητο ότι τέτοιες μέθοδοι δεν μπορούν να έχουν σχέση με την παιδαγωγική αγάπη. Όμως και η υποχωρητικότητα των γονέων δεν ωφελεί. Τα όρια πρέπει να μπαίνουν και με ρεαλισμό οι γονείς να μην αφήνουν το ΑΣΕ ΜΕ να κυριαρχεί.

Αυτονόητο είναι πως και οι γονείς δεν πρέπει να λένε το ΑΣΕ ΜΕ ούτε στα παιδιά ούτε μεταξύ τους.

Η πίστη, η οποία ζητά από τον άνθρωπο αγάπη, προσευχή και διάλογο, μας βοηθά ως γονείς να έχουμε γνήσια επικοινωνία με τα παιδιά μας και δεν επιτρέπει ούτε θρασύτητα, αλλά ούτε και να μένει απροσέγγιστη η διάθεση των παιδιών σε συγκεκριμένες χρονικές στιγμές.

Από το νέο βιβλίο

του π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού,

«ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΣΠΙΤΙ ΖΟΥΜΕ...

ΚΙ ΟΜΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ!»,

των εκδόσεων «Αρχονταρίκι»

ΠΗΓΗ: synodoiporia.gr